

дава цъла една индустрия. И държавата печели от налагания данък върху захарта.

Ние минахме после въ складовете за захарта. И тамъ трудъ, и тамъ оживление. Товарни коли по редъ отнасяха пълнитъ сандъци захаръ и ги товарѣха въ единъ вагонъ на фабричния влакъ, който трѣбваше да ги разнесе навредъ въ страната.

— Това е храна за безбройно число хора, истинска храна, — говорѣше пакъ баща ни, като се обръщаше повече къмъ менъ. И като си помисли човѣкъ, че мнозина купуватъ тази прекрасна храна само за да я превърнатъ на отровенъ спиртъ, тоя истински убиецъ на човѣшкото здраве и разорителъ на имотъ и щастие, не може да не си зададе въпроса: защо е това разрушение на тази природна храна, защо е туй злоупотребление съ дароветъ на земята? Защо е това лакомство за съмнителни печалби, когато загубитъ сж тѣй очевидни и действителни? Знаешъ вече самъ, че човѣшкиятъ организъмъ превръща тестенитъ храни на захаръ и тѣй ги всуква въ кръвта, за да отидатъ да изгорятъ въ тъканитъ, въ клеткитъ, да дадатъ животъ на тѣлото ни. Колко по-добре тогава да употребимъ за храна направо чиста захаръ: тѣй ние вливаме въ жилитъ си чисти жизнени сокове...

— Гледайте и слушайте добре, — завърши, като помълча малко, баща ни — да знаете и да разправяте на вашитъ другарчета за тази хубава бѣла захаръ.

Следъ два дни ние тичахме следъ пѣщитъ колела на сѣячката,

която пушаше по малко и заравяше въ ровката прѣстъ на нивата грапапавитъ семена на цвеклото.

Тичахъ азъ съ радостъ на работа, помагахъ въ всичко, а въ главата звѣнѣха като една пѣсень думитъ на баща ми: — Захарта е храна, истинска храна за хората... Да, ето отде почва да никне тази храна, думахъ самъ на себе си азъ. И защо ние, когато природата чрезъ стѣблата и плодоветъ на безброй растения ни предлага тази великолепна храна, защо ние я унищожаваме, като я превръщаме въ спиртъ?

— Тѣй, — мислѣхъ си азъ — чрезъ захарта трѣбва да победимъ спирта.

Привечеръ татко, седналъ на синурата да почине, избѣрса съ дланъ бликналата отъ челото му едра потъ, пое си тежко дѣхъ и каза:

— Четири пѣти копанъ за тридесетъ работници осигурихме. Ето единъ новъ хлѣбъ, една нова печалба не само за насъ наесень, но и за толкова други хора. Това да помнишъ сине: захаръ, повече захаръ, винаги захаръ да се яде, защото е храна за човѣшкото тѣло. Забелязалъ съмъ, ще забележишъ и ти: колкото е по-просвѣтенъ човѣкъ, толкова повече захаръ употребява въ храната си. Съ това найлесно ще си обяснишъ, защо западниятъ културни страни иматъ толкова голѣмо захарно производство.

Съ право днесъ нѣкои считатъ употребата на захарта за мѣрило на културността на отдѣлния човѣкъ, а по степенята на захарното производство сждатъ за общата култура на една страна.

Спящиятъ великанъ

отъ Зигфридъ Зиберъ

Превежда отъ нѣмски Д-ръ Николина Андреева — Стоянова.

(продължение отъ брой 5)

„Дѣсенъ срѣденъ прѣстъ — нажеждане“. И той удари клавиша. Една телефонистка, която обслужваше за срѣдния прѣстъ, извика: „Дѣсния срѣденъ прѣстъ е обрасълъ здраво съ мѣхъ.“

— Аха — каза Иванчо — може би ще трѣгне, ако раздвижимъ цѣлата ржка. И той натисна клавиша „дѣсна ржка — облѣгане“.

Трѣбваше, обаче, три пѣти да заповѣда, защото и ржката бѣше силно обраснала съ растения.

Така той телефонираше постепенно на ржцетъ и мишцитъ и тѣ се събудиха. Лѣвата мисца, а следъ нея и дѣсната, се облегнаха. Цѣлата горна част на тѣлото се изправи, и съ много голѣма мжка великанътъ стана.

Сега стоеше той пакъ на два крака, но отъ дългото лежане колѣната му треперѣха.

Дѣсното колѣно телефонираше непрестанно, че не може повече да носи тежестта. За това Иванчо натисна веднага клавишитъ, които му заповѣдаха да вѣрви.

Най-първо, бѣлитъ дробове трѣбваше добре да вдишватъ и издишватъ. Тогава той удари клавишитъ: „Дѣсния кракъ дигни — продължавай“. Лѣвия кракъ дигни — продължавай“.

Заедно съ краката, той заповѣда и на ржцетъ да се движатъ. До като разбере, какъ се движатъ ржцетъ и краката, за да се опази равновесие на тѣлото, мина доста време. Ржце, мишци, крака, грѣбъ, прѣсти на краката, пети, — всички телефонираха непрекъснато, телефонисткитъ се надвикваха съ своитъ запитвания и съобщения... Лѣвиятъ кракъ обясни, че не може да ходи, понеже между прѣститъ му има трева и прѣстъ, та когато стѣпва, го боли. Лѣвата ржка се бѣше закачила въ клонитъ на единъ високъ боръ — ето защо цѣлата машина трѣбваше да се върне три крачки назадъ. Телефонистката на дѣсното око викаше постоянно съ своя крепливъ гласъ:

„Направо — скали, направо — скали“.

Внезапно се чу ужасенъ трѣсъкъ.

Телефонистката на носа извика: „Охъ, кръвъ ми тече“.

Телефонистката на лѣвия палецъ извика: „Азъ се ударихъ въ скали“.

Още преди да донесатъ другитъ своитъ съобщения, едно нѣщо като едно земетресение се почувствува по цѣлото тѣло: великанътъ, който по заповѣдъ на Иванча трѣбваше да продължи да се движи, се препъналъ въ скалитъ и падналъ назадъ. Всички телефонистки, заедно съ Иванча, се потъркулиха отъ столоветъ си. Даже електрическото освѣтление спрѣ за моментъ.

Тогава наново започнаха да звѣнѣятъ всичкитъ части на тѣлото. Особено протестираше задната четвъртъ на тѣлото, която прати известие, че е паднала на остри камъни...

Иванчо бѣше безпомощенъ. Той стоеше предъ своята клавиатура и размишляваше, какво е сбѣркалъ. Въ този моментъ се отвори една тайна врата на стената и отъ една крива стѣлба влезе единъ дребењ човѣкъ, облѣченъ въ униформа на пощенски чиновникъ. Като забеляза високия Иванчо на своя столъ, той се смя. Телефонисткитъ, обаче, викаха:

— Добъръ вечеръ, г-нъ директоре.

Иванчо се огледа наоколо и видѣ човѣчето.

— Какво правите тукъ? — попита той Иванча.

Иванчо отговори:

— По-добре, азъ трѣбва да запитамъ, защо не вършите нищо, а спите заедно съ всичкитъ си чиновници? Вие сте оставили великана да се срасте съ земята.

— Това е само мое право и мой дългъ. Бедниятъ великанъ работи цѣли сто години безъ отиди и безъ сънъ: скали търкаля, рѣки пресушава, джбове изтрѣгва съ кореници. Сега трѣбва най-малко сто години да спи, за да събере нови сили. А телефонисткитъ и азъ трѣбва да си починемъ. Вие ни нарушихте спокойствието и събудихте бедния уморенъ великанъ. Какъ сте дошли тукъ и кой ви даде право да свирите на пианото на нервитъ?

Иванчо се уплаши първомъ, но скоро се съвзе и отговори твърдо:

(Следва).

Музикаленъ отдѣлъ

Подъ редакцията на АСЕНЪ СТОЯНОВЪ

2. Блести елмазната роса,
о, пролѣтъ! — вече стѣпва тя
и рони милвани цѣття
отъ своята свилена коса.

Николай Лиливъ

Пролѣтъ

Тѣга за родното мѣсто

Какъ ми е хубаво родното ми село! Колко мили спомени се мѣркатъ винаги предъ менъ, като си спомня за него! Всичко, което съмъ преживѣлъ въ ранни младини, сега изпква въ дълбочината на паметта ми, мило и приветно.

Стане ми мжно, разтѣжи се сърдцето ми, сълзи рукнатъ по лицето ми...

Село, родно село...

Ето го разположено въ низината, докоснато отъ зигзагитъ на малката рѣчичка и заградено отъ три страни съ високи възвишения, а между тѣхъ се ширнали ония долини и поля, по които прекарвахъ въ игри и веселби. Не знаехъ азъ, че ще настѣпи день, отъ който настѣне завинаги ще бѣда раздѣленъ отъ тѣзи мили мѣста!

Ето и малката селска воденица, ето и великолепиятъ гигантски джбъ, издигналъ се високо надъ нея, разпѣрилъ грамадни клони, надвѣсилъ се като великанъ, а тя, като че ли отъ страхъ, свила се подъ него и монотонно запѣла старата си пѣсень, която може би отъ вѣкове насамъ пѣе...

А тамъ, на срѣдселския площадъ, отъ далечъ се бѣлѣе голѣмата сграда на основното училище, съ което ме свързватъ толкова мили спомени.

Вънъ отъ село пѣкъ, овчаръ подкаралъ вакло стадо, заблѣяли овце, задрънкали звѣнци, засвирилъ меденъ кавалъ, а по-нататѣкъ ечи безкрайното поле отъ морни пѣсни, кипи златороденъ трудъ.

О, мое родно село!

За първи пѣтъ въ тебъ видѣхъ азъ слънцето, небето и звездитъ, тичахъ на воля по полята и горитъ! И днесъ, когато си спомня за тебе, миналото възкрѣсва съ чудна сила предъ очитъ ми: другари, учители, съученици — всички, едни следъ други се низятъ въ безкрайна върволица. Сърдцето ми постоянно прелива ту отъ скръбъ, ту отъ радостъ и азъ неволно се запитвамъ:

— Наистина, има ли нѣщо по-мило и по-сжпо за човѣка отъ родното му мѣсто?

Слави х. Славчевъ

Поща и съобщения

Умоляватъ се г-да настоятелите да се отчетатъ за пратенитъ имъ до сега броеве. Не вѣрваме, че нашитъ приятели, повечето учители, ще ошѣтятъ редакцията ни. Хранихме голѣмо довѣрие къмъ всички, затова, щомъ не ни върнаха първитъ пратки отъ в-ка, счехоме ги за редовни настоятели и продължихме до сега да имъ пращаме в-ка. Така опредѣлихме и тиража на в-ка, направихме разноски и не е редно, настоятелитъ да задържатъ повече сумитъ. „Сладкодумче“ е дѣло на идеалисти, а не на капиталисти: то можа да се закрепи до сега, само благодарение подкрепата на приятели и настоятели!

Отчетете се незабавно!

Идущата година „Сладкодумче“ ще стане издание на Съюза на писателитъ отъ провинцията. Затова, писателитъ отъ крѣга на „Сладкодумче“ се поканватъ да станатъ членове на този съюзъ, за да поематъ и продължатъ отъ идущата година дѣлото на „Сладкодумче“. Писатели, живущи временно (на служба) въ столицата, могатъ да бждатъ приети въ новия съюзъ.

Адресъ: Секретариятъ Съюза на писателитъ отъ провинцията, с. Щръклево, русенско.

Подробности — може да даде и редакцията на „Сладкодумче“.

Адресъ на редакцията и администрацията:

1). За пращане пари съ пощенски записъ:

Александъръ Петковъ, учителъ въ с. Мекишъ, чрезъ ст. Дол. Липница.

2). За прости и препоржчани писма и ржкописи:

Александъръ Земни, с. Мекишъ, чрезъ Гара Тръмбешъ.

Печат. Е. п. ХРИСТОВЪ — В. Търново.